

Já si počkám na rozinky

Eva Vozková

Povídky a haiku navíc

Komu poděkovat za e-sbírku, kterou právě otvíráte?

Ze srdce děkuji...

Paní učitelce českého jazyka na základní škole. Byla přísná, strohá, odměřená, ale uměla naučit český jazyk dokonale.

Dceři s rodinou za nezměrnou trpělivost při lekcích: Kterak naučiti zacházeti s počítačem i naši babičku. Ještě jednou dceři Běle Komancové za krásné fotografie.

Copywriterce Martině Heš za perfektní itinerář: Kterak vytesat spisovatelku i z literárního dřeva. A hlavně za její úžasnou pomoc při kompletaci e-sbírky.

Účastnicím Martinina kurzu, které se snažily svými připomínkami o můj „udržitelný rozvoj“ v kurzu.

Vidím, jak se uvelebujete v křesle, na stolku vedle leží oblíbený hrnek či sklenka s vůní čehokoliv, co rádi pijete. Ta vás obejmě a vy předpokládáte, že si odpočínáte. Nabízím vám čtyři povídky pro roční období a a pátou jen tak. Všechno nemusí mít důvod.

Stejně tak nabízím haiku. To jsou krátké verše, které přišly z Japonska a do kterých jsem se zamilovala. Proč je nabízím? Protože jich mám plnou složku a tak trochu překážejí, když jen bezúčelně leží. Něco může mít zdůvodnění. Také pátá stránka haiku je jen tak.

Když čtu současnou literaturu, mám pocit, že existuje jazyk, který neznám, nerozumím mu. A nepomůže mi ani překladač na netu. Bez obav, nebudu se snažit přizpůsobovat. Tyhle generační rozdíly jsou tady napořád. Já prostě píšu pro... teď nenacházím to správné slovo, pro, dejme tomu 60+. A jako krém, který má omladit tváře příslušné věkové skupiny, ve skrytu duše uvěřím, že když se někdy pousmějete, vyhladí to vaše vrásky přinejmenším se stejným efektem.

Obsah

Povídka pro jaro	FRANTIŠEK	4
Haiku jarní		6
Povídka pro léto	TRŮN	7
Haiku letní		10
Povídka pro podzim	GROTESKA	11
Haiku podzimní		14
Povídka pro zimu	TAXIKÁŘ	15
Haiku zimní		17
Povídka jen tak	FRAJÍREK	18
Haiku jen tak		21

Povídka pro jaro

František

Jaro se téměř dotýkalo léta a lákalo k příjemným procházkám. Jen František pořád nic. Byl už z toho zoufalý. Aha, vy nevíte, kdo to byl František?

Byl jedním z dětí mé milované moravské babičky, proslulé svou laskavostí a dobrým vařením. Její buchty se jen vznášely a rozpouštěly na jazyku. A polívky se lžíci nastojato, třeba zelňačka nebo bramboračka s hříbky, ty byly nedostižné. Dodnes cítím jejich chuť.

Můj strýc František byl tedy hlavní postavou tohoto příběhu. Za městečkem se rozprostíral rybník a ten byl zase hlavní kulisou příběhu. O hezkých nedělích místní obyvatelstvo po jeho břehu korzovalo, slušně se zdravilo, společensky usmívalo a sdělovalo si důležité zprávy proběhlého týdne. Mezi ty aktuální patřila novina, že se můj strýc František, tenkrát kluk po vyučení, začal vodit s děvčetem. Však víte, paní, s tou mladou Fojtovic, s Jiřinkou. Za její pěkně vyvinutou postavou, plavými vlasy a štíhlém pasu by se tak rádo stočilo nejedno mužské oko, nebýt doprovázejícího dozoru. A muži si brblali pod fousy, cože tak krásné děvče na tom hubeném čahounovi s rozježenými vlasy vidí? Klátí se jako ve větru a tváří se, jako by mu patřil celý svět!

Zdání klame. František byl velmi nesmělý! Tolik si přál svou milou políbit, ale chyběla mu odvaha i praxe. Před další nedělní schůzkou se konečně odhodlal, že svou milou políbí stůj co stůj. Nevěděl jak, ale štěstí někdy přeje i nepřipraveným. Už dříve na protějším břehu, zarostlém vysokým rákosím a olšemi, objevil starou pramici s odřenými vesly složenými na dně. Na bortech loďky se už dávno zabydlila rez, ale to nic nevadilo, protože František právě zahlédl komfortní loď, plující s ním a jeho milou k vysněnému cíli.

Takovéto ve všech ohledech přející slunné neděle nepřicházejí často. Možná i proto Jiřinka po chvíli váhání přijala pozvání k projížďce. František popadl vesla, svaly zabraly naplno a jeho hrud' se mužně dmula. Při jednom prudším záběru Jiřinka sklouzla na dno a hezky se protáhla. I její hrud' se dmula. Příroda nabídla zaskočenému Františkovi pohled na objekt jeho touhy z nezvyklého úhlu a počáteční ostych se začal rozpouštět v modravém vzduchu. Najednou ležel vedle Jiřinky. Svou paži galantně podložil pod její hlavou. Leželi tak dlouho. Trochu si povídali a František pořád jen po kouskách sbíral odvahu. Konečně se rozhodl: Ted' nebo nikdy! Začal

se naklánět nad svou milou, ale zjistil, že mu ztuhla celá paže. I v dolní části těla zaznamenal nečekané pnutí. Co se to děje?

Tu je nutno se na chvíli pozastavit a pro pochopení zvratu v ději popsat důvod napětí. Ach ano, babiččina fazolačka. K nedělnímu obědu. Plné dva talíře!

Nepříjemný, avšak přirozeně probíhající proces trávení šel do své konečné fáze. Vzniklé produkty se s razancí rozjetého bagru, kterému selhaly brzdy, nezadržitelně propracovávaly k jedinému možnému východu. Františkův mozek opustily všechny myšlenky kromě jediné: Nesmíš! Vší silou sevřel příslušný kruhový sval...a je vám jasné, že tento pokus rozhodně nemohl ovlivnit rozběhlý proces. V poslední vteřině mu problesklo hlavou vroucí přání, aby děj proběhl neslyšně. Ne tak.

Tiché nedělní odpoledne rozrazil rachotivý zvuk kulometné palby. Dlouhotrvající zvuk. V nastalém tichu se Země přestala otáčet a František chtěl umřít. Zbývalo jediné. Vztyčil se a skočil šipku. Těsně před tím, než se nad ním zavřela voda, zaslechl, jak se nad klidnou hladinou rybníka zvolna roznáší ozvěna kanonády, zesílená odrazem o plechový bort lodi. Když se vynořil, prudkými tempy plaval ke břehu. Pryč, pryč odtud, pryč od té strašlivé ostudy!

Ale chladná voda probudila mozek k činnosti. Přece nemůže nechat Jiřinku opuštěnou, napospas osudu! Obrátil se a plaval nazpět. Už se vzepřel o okraj pramice, mokrý jako vodník a za malý okamžik i Jiřinka byla mokrá jako vodník. Nejdříve se rozpačitě pochichtávali, potom se smáli víc, a nakonec se oba řehtali na celé kolo. Konečně padla první pusa, následovaná druhou, třetí a polibky se řadily jako korálky na kouzelnou šňůrku, kterou nosí u sebe všichni zamilovaní.

A jak to bylo dál? Nejdříve se narodil Vašík, pak Zdenička a po čase ještě Maruška. A protože tenkrát, tak ve čtvrtině minulého století, měly věci řád, tak mezi těmi polibky a narozením dětí byla svatba. Ta první.

Ta druhá, diamantová, se konala po šedesáti letech společného života. Oddávající na tenkrát místním národním výboru pochválil novomanžele, že se mu ještě nestalo, aby pár kolem osmdesáti let přišel po vlastních nohou. Trochu nejistých, trochu kulhavých, ale vlastních.

Jste zvědaví, jak jejich soužití probíhalo dál? Inu tak, jednou jsi dole, podruhé nahoře, no a zbytek mezi tím. Smích byl u nich častým hostem. I po prudké hádce si z celé potyčky i ze sebe dovedli udělat legraci. Snad proto mému strýci Františkovi a tetě Jiřince nadělil pán Bůh ještě skoro celé desetiletí klidného společného života navíc.

Haiku jarní

Každý rok stejně
Smrtka dolů potokem
Na březích podběl

Staříčká jabloň
Pokroucená rozkvetla
Krásou se pýří

Úsvit nad vodou
Víly sukénky z mlhy
Tiše zvedají

Povídka pro léto

Trůn

Letní slunce snaživě vysílalo paprsky na rozpálenou zem. Nad rozkvetlou loukou se vzduch tetelivě chvěl. Karolína procházela neznámou krajinou. Když před sebou uviděla zarostlé návrší, zrychlila krok. Konečně se ocitla pod korunami stromů a s úlevou vychutnávala jejich stín. Rozhlížela se, kudy dál. Nedaleko zahlédla podivnou spleť větví. Když přišla blíž, překvapeně si prohlížela zvláštní trůn. Byl spletený z ohlazených lehce zprohýbaných borovicových větví. Karolína se posadila. Vysoké úzké opěradlo bylo kupodivu pohodlné. S rukama položenýma na hladkých opěrkách se cítila spokojeně a uvolněně. Sledovala své myšlenky, jak se pozvolna rozplývají. Jen byla. Tady. Teď. Najednou s údivem zjistila, že má na sobě dlouhou bílou řízu a na hlavě korunu.

Před ní se táhla alej mohutných letitých dubů a buků. Horní větve se proplétaly a vytvářely tak vzcnou klenbu přírodního chrámu. Zelené přítmi vydechovalo příjemný chlad a nehybný klid a ona se cítila jeho součástí. Karolína byla vládkyni, i když nevěděla komu a kde vládne.

Pomaloučku se rozhlížela kolem sebe. Po stranách trůnu namísto rádců a komořích vyrůstal na jedné straně vysoký právě rozkvétající keř jasmínu a z druhé vyháněla do stran i do výšky své dlouhé otrněné větve šípková růže. Vůně obou keřů se mísily a ona je vnímala celou bytostí. Její pohled pomalu klouzal a hladil kmeny stromů, až doputoval na konec dlouhé aleje. Tam zahlédla jasně nasvícený otvor, který ukazoval na normální život za touto tajuplnou kulisou. Tady, uvnitř, jen jemné ševlení listů vzbuzovalo dojem intimního šepotu. Stromy rozmlouvaly.

Na osvětleném konci stromořadí se najednou objevil tmavý bod, který se pomalu zvětšoval. Karolína se snažila rozpoznat, co to je, ale bod byl příliš vzdálený. Zpozorněla. Jak se ta věc přibližovala a nabývala na objemu, začalo to v ní vyvolávat nepříjemné pocity. Klid, který vnímala ještě před chvílí, se pozvolna vytrácel.

Asi v půlce aleje rozeznala, že je to zvíře. A v tom okamžiku ji zachvátila hrůza. Protože věděla. Věděla přesně, jak bude děj pokračovat. Tenhle strašidelný sen ji provázel celý život. Probíhal vždycky podobně. V něm ji honilo nějaké dravé zvíře a ona se mu snažila utéct.

Pronásledování končilo v podivné osamocené stavbě. V místnostech probíhala dveřmi, které se jí jen tak tak dařilo přibouchnout šelmě těsně před čumákem.

Nakonec se ocitla v poslední světnici. Uříčená a zchvácená proběhla dveřmi, v ruce klíč, kterým se chtěla zamknout zevnitř. Ale klíčová dírka v okamžiku zmizela. Když z posledních sil zalomcovala dalšími dveřmi, aby unikla ven z pokoje, ve zdi vedle ní se objevila široká prasklina, kterou vzteklé a zpěněné zvíře proskočilo. Před zděšenou Karolínou vyrůstaly nové a nové stěny se dveřmi absurdních tvarů. Vysilující honička byla nekonečná. Nikdy neviděla zvířeti na tlamu. Přesto nakonec vždycky ucítila jeho špičaté zuby, které se jí zakously do některé z končetin. Jindy se jí ostré drápy zařaly do útroh. Pak se toho silně bolestivého stavu nemohla zbavit až do rána. A pocity sevřených zvířecích čelistí odeznívaly, ještě den, dva.

Pes, ano, teď už ho rozeznala zřetelně, alejí se k ní blížilo velikánské psisko. A znovu tu byl ten šílený strach, který ji celou sevřel a pohltil. Propadla beznadějnému zmatku. Chtěla utéct. Ale neznámá síla ji držela na trůnu a ona jasně věděla: Vládkyně nemohou utíkat před nebezpečím. Vládkyně musí vládnout.

Strach byl však silnější a celou ji prostoupil. Nakonec se schoulila do klubička a vmáčkla se hlouběji do křesla. Připravena na bolest, trpně očekávala to, co už prožila tolikrát. Najednou si všimla, že něco je jinak. Pes zpomalil chůzi a začal pokulhávat. Hlavu měl podivně zkroucenou dozadu, jako pták, který usíná s hlavičkou schovanou pod křídlo. Karolínu to zarazilo a začala si zvíře pozorněji prohlížet. Překvapila ji hustá černá lesklá srst, na kterou paprsky, prosvítající klenbou stromů, kreslily zlaté záblesky. Překvapilo ji i to, že začala se zvířetem soucítit. Strach se v ní pozvolna rozpouštěl. Teď se pes jenom loudal. Už byl blízko. Vzadu v hlavě jí ale pořád blikala výstražná kontrolka. Pozor, ještě krok a mohutný tvor se odrazí, skočí a schramstne tě! A pak se stalo nečekané. Pes zůstal stát těsně před ní a klidně se jí uvelebil k nohám. Konečně k ní otočil hlavu a ona hleděla do jeho oddaných tmavých očí. V tlamě svíral velikou kytici, kterou jí položil do klína. Uprostřed nádherného aranžmá zářilo několik polorozvitéch žlutých růží. Rozplakala se. A věděla. V tom okamžiku pochopila, že starý sen nad ní ztratil moc a už se nevrátí. Byl vykoupen a omilostněn nečekaně krásným snem této noci.

Ráno, když se probudila, hned volala kamarádce. O tenhle silný zážitek se potřebovala podělit okamžitě. Domluvily se, kam zajdou na kafe.

„Na ten sen, Leni, nezapomenu nikdy! Ale představ si, že ta kytka byla žlutá, žlutá!! To vědí snad všichni, jak já žlutou barvu nesnáším, přímo nenávidím!“

Karolína znala Lenku už od dětství, a tak se těšila na její odpověď. Nikdy nevěděla, jestli bude vymyšlená nebo pravdivá. Ale bývala vtipná a neublížila.

Lenka chvíli zamyšleně míchala kapučíno a labužnický vychutnávala pěnu sebranou svrchu. S odpovědí nespěchala. Pak zvedla obřadně lžičku a hrot namířila na kamarádku: „Prosím tě, ty to fakt nevíš, že žluté růže v Číně mohli dostávat jen císařové?“

Karolína kývla hlavou a spokojeně se usmála.

Ano, teď to ví. Minulou noc byla čínskou císařovnou.

Haiku letní

V šlépějích léta
Vůně mateřídoušky
A vůně medu

Bílá lilie
Nevěsta první noci
Šat neodloží

Za polní cestou
V lemování z modrých chrp
Sem tam vlčí mák

Povídka pro podzim

Groteska

Podzimní procházky jsem měla ráda odjakživa. Milovala jsem hlavně šustivý zvuk při brouzdání listím, ve kterém moje dětské botky mizely až nad kotníky.

S mým nastávajícím jsme se seznámili až v pozdějším věku. Náhoda nás svedla na jedné podzimní procházce, a tak jsme začali šustit tou nádhernou záplavou barev společně. Časem se naše známost dostala do stádia důvěry, kdy jsme si svěřili klíče od našich bytů. Můj milý měl byt po rodičích, kteří se odstěhovali na vesnici a já svůj. Žili jsme částečně spolu a k oboustranné spokojenosti si užívali i vlastní, už zavedené životy.

S kamarádkami jsem se scházela při oslavách, ke kterým jsme vymýšlely různé scénáře i s kostýmy. Tentokrát mi děvčata přidělila roli šviháka lázeňského. Nebylo těžké sehnat oblečení. Jen ty pravé kalhoty ne a ne najít. Na půdě kamarádky jsme objevily nádherné proužkované kalhoty po dědečkovi, který asi míval objemnější břicho než já. Vydala jsem se na nákup do tržnice se vším a našla hledané. Černobílé kšandy ze široké gumy, které měly udržet kalhoty ve správné poloze.

Oslava byla bujná a šampaňo bublalo proudem. Když jsme si poplkały a poradovaly se, rozcházely jsme v povznesené náladě až po půlnoci. Cestou k domovu jsem míjela věžák, ve kterém Honza, tedy můj budoucí muž, bydlel. Má rozmazaná paměť si nebyla s to vzpomenout, jestli ten den spí v posteli ve svém bytě nebo v mém. No co, nožičky bolí, venku je sychravo a ke mně daleko. Zastavím se. Když bude doma, určitě ho mile překvapím.

Ve výtahu, s ještě dostatečnou zásobou bublinek v hlavě, jsem rozvinula úúúžasný plán: Nepozorovaně, v tichosti, vniknu do bytu. V předsíni se částečně svléknu a tiše, jako noční šelma na lovu, se přikradu k posteli. Nadzvednu příkrývku a s roztomilým údivem zažvatlám: „A čípak je to prdelka?!“ Pak něžně a jemně kousnu do již zmíněné. A vhubnu do teplé postýlky. A přitulím se. A – tak dále. Ách, jak jsem geniální!!

Zula jsem se už na chodbě a odemkla. Uvnitř, hned za dveřmi, zakopla o pánské boty. Hurá, Honza je doma! Potmě jsem nonšalantně odhodila buřinku v dál. S ní sako a klíče. Chvíli

zápasila s motýlkem, který se mi zamotal do vlasů. Jen košili těmi směšně malými dírkami ne a ne rozepnout. Abych ji mohla svléknout, povolila jsem jednu kšandu vepředu a konečně košili strhla přes hlavu. Přidržujíc si kalhoty v pase, jsem se, podle mého přesvědčení, neslyšně proplétala bytem. Konce visících šlů ťukaly do nábytku jako zvonky. To mě rozveselilo. Ale no tak, pšššt, jsem přece noční šelma na lovu! Konečně, stále ještě pod vlivem, jsem se ocitla před postelí. Lehce se předklonila, užuž se chystala nadzvednout příkrývku, když...

Když groteska, tak groteska.

Ve stejném okamžiku se rozestoupily temné mraky na obloze a úplněk vyslal svůj zsinálý přísvit do pokoje. Nasvítíl tvář spáče. Ztuhla jsem. Předemnou ležel neznámý muž. Starý muž. Panebože, tak tohle bude asi Honzův otec! Zastavil se mi dech, tep i schopnost pohybu. Vypnul se mozek. Ne úplně. V nějaké jeho malé trochu vystřízlivělé části se zrychleně promítnul krátký scénář s názvem: Jak jsem se seznámila s tchánem:

Nejdříve se mu uprostřed noci zakousne do zadku úplně cizí ženská. Potom k němu vhubne do postele. Po přitulení a zjištění fatálního omylu jen tiše špitne: „Promiňte, škyt, já budu asi vaše budoucí, škyt, snacha. Dovolte, abych se vám představila.“

Hlasité mužovo zachrápání, doprovázené alkoholickým odérem, mě vrátilo do reálu. Jako vichřice, co vichřice, jako smršť jsem prolétla bytem. Dveře se za mnou hlasitě zabouchly, chodba se automaticky rozsvítla a napětí povolilo. Propadla jsem nezřízenému záchvatu smíchu tak, až jsem se prohýbala. S nataženou rukou před sebe jsem se pokusila o pár krůčků vpřed, abych dosáhla na tlačítko výtahu. Teď je nutné co nejrychleji zmizet ze scény! Nešlo to.

Když groteska, tak groteska.

Najednou mě neznámá síla přitáhla nazpět ke dveřím bytu. Pokusila jsem se znovu o pár krůčků. Marně. Po chvíli pružení, strachem propocená až po kořínky vlasů, jsem našla odvahu otočit se. To už jsem se nesmála, jenom kvílela. Objevila jsem viníka! Konce kšand zůstaly uvězněné vevnitř, za přibouchnutými dveřmi bytu. I s klíči a oblečením. Konečně poslední spona kšand na kalhotách vzadu nevydržela, povolila a já byla osvobozena. Šle šly k zemi a kalhoty ke kolenům. Setrvačností pohybu jsem narazila na okénko ve dveřích výtahu a z nosu se mi spustila červená.

Myslím, že tenkrát, byla obsazena sousedy všechna dveřní kukátka. Vyděšení obyvatelé asi nemohli pochopit smysl viděného. Nevěřicně sledovali polonahou cizí ženskou s motýlkem za uchem. S jednou rukou vytrčenou před sebe a druhou, jak se marně pokouší navléknout si

kalhoty. Uprostřed noci tam trénuje bungee jumping v nezvykle vodorovném směru. Přitom se směje jako šílená. Nakonec se zakrvácenou tváří vstoupí do výtahu. Dveře se zavřou, scéna končí.

Opravdu si vůbec nepamatuji, jak jsem se tenkrát dostala domů. Toto okno zůstane navždycky zataženo milosrdným závěsem zapomnění. Je to už hodně let a já jen doufám, že kolem druhé hodiny v noci většina obyvatel našeho města už dávno a tvrdě spala.

Haiku podzimní

Hned první mrazík
Tiše stáhl oponu
Za babím létem

V pošmourném dni
Tichý zvonek u dveří
Mlha s podzimem

Modro v aleji
To vůně slivovice
V slunci dozrává

Povídka pro zimu

Taxikář

Vločky za oknem líně plavaly vzduchem a zpomaleně se snášely na zem. Pasivně sledovala ten zimní obraz a zdálo se jí, že čas znehybněl. Nevěděla, kde a odkdy je právě tady. A proč vlastně? Jediné, co vzdáleně a jakoby neosobně cítila, že má úplně ledové ruce. I nohy. Vlastně celé tělo.

Ve stejném okamžiku probíhá na Nebi tento děj:

Pán Bůh si zoufá nad andělem, kterému určil funkci Přivaděče duší ze Země do Nebe. „Ach jó, tyhle mladý jsou k ničemu. Tenhle d'ouba poplete, co může. Vůbec není jednoduché vrátit duši na Zem. Hlavně je to proti mým zákonům! Ta dívka k nám má přijít až za 64 let.“ Jak rád by si povzdechl, Bože, Bože, ale sám sobě nemůže. Opatrně vdechne duši život a vloží ji do dlaní popleteného anděla. „Upaluj ke světelnému tunelu, musíš to stihnout za pět minut. Cesta nazpět taky chvíli trvá a za dvacet minut to dole začne.“

Ve stejném okamžiku na Zemi pokračuje tento děj:

Ona začíná cítit příjemné teplo, které jí rozehrívá hlavu, tělo i myšlenky. Pomalu skládá děj včerejší noci. Čekala na tramvaj. Asi chtěla jet zase za tím pitomcem. Jeho stálé rozchody, návraty a odskoky k novým slečnám ji přestaly bavit. Konečně se rozhodla: „Tak, tentokrát je konec!“ Ale stačilo pár SMS s krásnými verši, určitě ne s jeho. Nádherná kytice za dveřmi a doručený prstýnek. Znovu podlehla. Ostatně, tři roky života nejde jen tak zahodit. Dobrá, ještě jeden pokus, opravdu poslední.

Tramvaj se konečně objevila. Sáhla po madlu ve dveřích, ale s hrůzou zjistila, že vše je nehmotné, jako by se chtěla chytit filmového obrazu. A pak padala. Odkud se najednou objevil v kolejišti ten velký špičatý kámen, nevěděla. Ještě si vzpomněla, jak se jeho hrot bleskově blížil k jejím očím. Nakonec rána do čela, bolest a už nic.

Teď leží na nějakém lůžku. Je nahatá, ledabyly přehozená bílým prostěradlem. Nestačí se rozhlédnout, když zaslechne, že někdo otvírá dveře. Přivře oči a škvírou v nich pozoruje kluka v bílém plášti, který se k ní blíží. Je úplně bledý. Otevře oči, aby si ho prohlídla a kluk jí zmizí ze zorného pole, směrem k zemi. Nové vrznutí dveří. Starší prošedivělý muž se přiblíží a je slyšet plácání dlaní. „Pane kolego, já vím, vaše první pitva...ale, vzpamatujte se!“ říká

příjemným hlasem. „Konečně, nejste první, kdo omdlel.“ Ona po chvíli zahlédne vedle sebe dva muže. Trochu se nadzvedne, aby si je líp prohlédla. Oba se skácejí k zemi.

Posadí se a vyděsí. Napravo i nalevo vidí zakryté mrtvolky na lehátkách. A pod tím jejím leží dva omdlelí. Nezaváhá, vyskočí a přiklekne k mladšímu. Strhne mu plášť, který rychle přehodí přes sebe. Rozběhne se ke dveřím. Knoflíky dopíná, když už sahá na kliku. Ale dveře se znovu otvírají a dovnitř najíždí vozík s další mrtvolou. Zřízenec se na ni osopí: „Co tu děláte!“ Popravdě odpoví: „Vstala jsem z mrtvých.“ Muž se zamračí, už se nadechuje, ale pak zahlédne prázdné lůžko s odkrytým prostěradlem. Ona se rychle prosmekne kolem. Utíká a ani se neohlédne, když za sebou zaslechne pád dalšího těla.

Překotně běží dlouhou chodbou. Za rohem málem zakopne o kovový stojan. Leží na něm pár bot. A protože my dobře víme, že běžet naboso, navíc v zimě, to dlouho nejde, chvíli počkáme, než ty boty popadne a vklouzne do nich. Sprintuje dál. Téměř bez dechu proběhne vrátnicí a hlavní bránou ven.

K nemocnici se právě blíží taxi. Prudce zamává. Auto zastaví, otevřou se dveře. Taxikář, sympatický kluk, se na ni usměje. „Ale, ale, paní doktorko, kam ten spěch? Ani jste se nestačila převléknout! Sedněte a prosím, přepněte si knoflíčky na plášti do správných dírek. Kam to bude?“ Ona začne drkotat zuby a vyděšeně koktá: „Potřebuju nejmíň jednoho maxipanáka.“ Taxikář se rozesměje. „Sbírám absurdní přání zákazníků, dnes jste jasně vyhrála vy. Dobrá, zvu vás, smím-li. A vůbec, nechcete se vypovídat? Stejně končím.“

V útulné kavárně se zklidní. Dva panáci whisky začínají plnit své příjemné poslání a zvolna jí rozehrívají útroby. Začne: „Víte, já jsem před chvílí opravdu vstala z mrtvých.“ Sympaťák se rozřehtá. „Jste úžasná, povídejte, dnes mám času dost. Pro vás.

Možná nejen dnes.“

Haiku zimní

Sněhulák roztál
Mrkev na zem upadlou
Schroustla myška

V hromádce sněhu
Zbytek zimy se choulí
Vzadu za kůlnou

Na kouli z loje
Sýkorka zavěšena
Hlavičkou dolů

Povídka jen tak

Frajírek

Byl první, kdo narušil nezlomná pouta našeho kamarádství. Nový kluk. Ale od začátku, pěkně popořádku.

V první třídě nás posadila paní učitelka do jedné lavice. A tak už to zůstalo. Anča a já, to bylo kamarádství až za hrob. Nosily jsme jako dvojčata stejné šaty, botky i stejnou barvu mašlí ve vlasech.

Dělaly jsme všechno spolu. Zprvu jsme se doprovázely i na záchod, protože, chápejte, i chvilka odloučení byla nepřijatelná. Ve druhé třídě málem došlo k rozchodu. Anča se od rána tvářila tajemně a když jsem vyzvíдалa proč, odbyla mě, ať si počkám na velkou přestávku. Konečně zazvonilo. V těsném závěsu jsme doběhly na WC a vtěsnaly se do kabinky. Když Anča dočůrala, postavila se s ještě spuštěnými kalhotkami a slavnostně pronesla: „Podívej se!“ Vystrčila na mě podbříšek. Tam dole, přímo tam, jí vyrůstal černý chlup! „Koukni pořádně, jsou tam dva,“ zavelela. Klekla jsem si a opravdu, vedle nesměle rašil ještě jeden. Vůbec jsem nevěděla, k čemu to je. Přesto mě popadla taková závist, že jsem s ní nemluvila celý den. Ale už nazítří mělo naše kamarádství pozici nedobytné tvrze. Večer jsem před zrcadlem marně pátrala po ještě spícím ženství. Nakonec mi to nevadilo, co bylo Anči, bylo i moje.

Přišla doba zrání. Když začala probíhat metamorfóza vyžlete v ženskou, Anča mi připravila neplánovaně ještě pár podobných překvapení. Vždycky měla všechno dřív.

Ten kluk, strpení. Ještě nepřišla jeho chvíle.

Puberta zaklepala na dveře a pořádně s námi cloumala. Měly jsme za sebou přednášku lékařky o sexu, kluci až o rok později. Takovou, náznakovou. Jak to funguje mezi mužem a ženou nám nevysvětlil nikdo. A jak se získávají zkušenosti? Praxí. O prázdninách se v našem parčíku zformovala parta kluků a holek, kterou znepokojoval stejný, i když nevyřčený, problém. Zahájili jsme praktika. Opatrně jsme sosalí ze zakázaných pohárů. Zakoušeli sladká chvění při prvních dotycích. Padlo pár neobratných pus. Mě teda žádná nerozhodila jako Anču. Po jednom výukovém podvečeru se mi svěřila s divným pocitem dole v břichu. Dost mě to rozhodilo.

O čem to mluví, jak to, že já zase nic? Ale ani tyto detaily dané odlišným zráním nemohly narušit náš pevný svazek.

Konečně. Nový kluk vstupuje na scénu.

Přivedl ho kamarád z naší party. Teda, to bylo unikum! Byl nejvyšší a nejhezčí. Měl nádherné oči. Věděl to o sobě, frajírek. „Dámy, Vladimír,“ představil se a, podrž mě, uklonil se! Kašpar!! Jde na vejšku, skromně podotknul. Druhý den přišel s kytarou. Klasiku ze ZUŠky nezapřel. Když začal hrát a zpívat, tak úplně všechny holky na něj začaly dělat ty největší oči na světě. Unikum dalo hned první večer šach mat všem naším klukům.

Uprostřed léta, kdy tep přírody dosahoval maxima, se na mě jednou Vladimír zadíval déle a mně přestala sloužit kolena. Vzápětí jsem zatoužila, aby mě pevně obejmul. Jenom mně! A on? Seděl na lavičce, jednu ruku okolo mých ramen a druhou si klidně přitáhl Anču. To bylo zklamání! Ale musela jsem uznat, fakt měl moc příjemnou ruku. Po pár dnech jsme byly do něho obě zamilované až po uši. Unikum nás pozvalo na rande.

Teda, každou zvlášť.

I to jsme ustály. Anča prohlásila: „Mezi nás nikdo klín nevrází! Já teda nejdu. A ty?“ „Jasně, nejdu, je to blbeček.“ Pocítily jsme hrdost nad společným rozhodnutím. Vědomí jeho vysoké morální hodnoty nás vyneslo do nebe. Po dopadu na zem jsme tak nemožného a pitomého nápadu hořce litovaly.

Teda, každá zvlášť.

Naše kamarádství trvalo ještě na střední škole. Zájmy jsme měly společné, ale kluci, to už byla individuální záležitost. Pak Anča utekla do světa a už se nevrátila. Bylo to v době, když někdo opustil republiku tajně, stal se z něho nepřítel státu. A když dotyčný utečenec posílal dopisy, adresát se nechtěně ocitnul na černé listině a v nadbytečném zájmu soudruhů. A tak jsem od Anči dostala jediný dopis se svatebním oznámením. Bez adresy. Moje duševní dvojče se tam někde klidně zamilovalo bez mé asistence.

V soukromém sejfu paměti Anča pořád hrála hlavní roli. Když jsem začala chodit s klukama, to už byly příjemné pocity v břiše normální, pořád jsem vzpomínala na první dětskou lásku, na frajírka. Někdy jsem si představovala, jak by asi vypadal vstup do života ženy právě s ním, kdo ví? S krásným klukem, s krásnýma očima a příjemnýma rukama?

Život šel dál. Jezdila jsem na hory s partou kamarádů, až jeden mě zaujal natolik, že jsem se do něj zamilovala. Přímo zbláznila. Protože ho to postihlo ve stejné formě také, po čase jsme se vzali. Přišla jsem do jiného stavu a narodil se nám krásný zdravý kluk.

Po šestinedělí mě čekalo kontrolní vyšetření na gynekologii. V ordinaci jsem se neradostně vyšplhala na konstrukci, která přesně vymezovala dehonestující polohu nohou. V nepříjemné pozici, s pocity srny lapené do oka, jsem čekala na lékaře. Do ordinace vběhla sestra, mrkla na mě a zašvitořila: „Pan primář už jde a vede si posilu!“ Povzbudivě dodala: „Tak, hezký úsměv.“ Vešel lékař se studenty. Prohlédl mě a pak se obrátil na jednoho z nich. „Vy, pojd'te si pacientku vyšetřit.“ Ze zadní řady vystoupil – frajírek. Uff!! Nikdy předtím ani potom jsem si tak vroucně nepřála zneviditelnit se. Na okamžik jsem zadoufala, že mě nepozná. Bohužel, poznal. S omluvným úsměvem spíše jen očima ke mně přistoupil a opatrně vložil ruku do mého nitra. Primář se rozhorlil: „Co mi to tady předvádíte, snad se nestydíte! Postavte se laskavě blíž a pořádně si do paní sáhněte!“

Mé přání se splnilo. V nečekané pozici, v jiném čase, jiným způsobem. Tím nejhorším.

Život si někdy vybírá vlastní cestičky bez ohledu na naše touhy.

Haiku jen tak

Uprostřed louky
Víla věneček vyje
Češtinář šílí

Hromádky prádla
Před pračkou narůstají
Hmm, žeby krtek

Moucha na stropě
Klidně vzhůru nohama
Ještě k tomu spí

O autorce

Ne, nepsala jsem, sotva jsem se naučila číst. Ani nikdy potom. Má literární činnost je uložena ve spoustě scének pro školní besídky, vystoupeních na pionýrských táborech i jinde. V útlém věku jsem v hlavě sepsala a zrežírovala několik divadelních her, realizovaných dětmi z naší ulice. Zřejmě pobavily, ale žádané reprízy mívaly často už jiný obsah. Účastnila jsem se několika psaných soutěží na základní a střední škole, i s drobnou odměnou.

Všechno odnesl čas.

Chodím po světě, pozoruji lidi a dotvářím si jejich příběhy. A sním. Když sním, nemůžu být systematická. Přesto „psací“ část mozku mívá nonstop pracovní dobu. V mé hlavě čekají na vydání tiskem povídky, možná pár knih?

Na netu jsem náhodou našla nabídku psacích kurzů copywriterky Martiny Heš. Konečně jsem našla odvahu sepsat něco na papír. Povídka *Taková divná* se objevila ve sborníku 13 povídkových vlaštovek.

Trvá-li váš zájem, tak předkládám něco ze soukromí:

Dětství, třikrát ne. Tuto kapitolu raději přeskočím. Den po maturitě jsem odešla z domu. Vdala jsem se a narodily se dvě děti. Pak jsem zůstala s dětmi sama. Zažívala období deprese, často bez peněz, věčně nemocná. Několikrát jsem chodila po dně. Ale každá krize má své dno a od toho se jde odrazit jediným směrem. Nahoru.

Zlom v životě přišel po absolvování Lidové konzervatoře, obor Lidová tvorba, kde jsem se naučila asi patnácti tradičním textilním řemeslům. Toto mě pohltilo a můj život dostal jiný lepší směr. Teď už mnoho let kurzy lektoruji.

Děti odešly na VŠ. Do života mi vtrhla Sametová revoluce v roce 1989. Konečně jsem zažila netušený a úžasný pocit svobody. Zjišťovala jsem, že nemám jen tělo s logickým myšlením, ale i duši. A postupně poznávala, že ne vnější okolnosti, ale člověk sám může řídit svůj život.

Co vysílám, to přijímám.

Obolavělé tělo se začalo uzdravovat a život dostával růžový odstín. Ano, i dál existovaly pády, ale už nikdy jsem nedovolila, aby propadly příliš.

V mém životě začaly dozrávat šťavnaté hrozny. A já v seniorském věku čekám a sbírám už jen rozinky. Mňam.

Vydané knihy:

Tvoříme z korálků (učebnice základních návleků)

Sítování (odborná kniha), Prošková, Vozková. Obě vydal Computer Press Brno.

A haiku? Když jsem během měsíce několikrát zakopla o toto neznámé slovo, vygooglila jsem si jeho význam. Nadchlo mě a zamilovala jsem se do něj. MMM (moje malá múza) občas přiletí, sedne na levé rameno a nějaké mi našeptá. Díky, díky! Kéž vás potěší stejně jako mne.

Lidstvo dospělo

Konečně vynalezlo

Perpetuum mobil